

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Străinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 16/98 =

Raportul Directorului nostru, d-l Profesor **D. Alexandrescu**, privitor la Catedra de drept administrativ din București, pe care l'am publicat în No. 79 al ziarului nostru, a fost citit și aprobat în unanimitate de Comisiunea Facultăților-unite (Iași și București), în ziua de 2 Decembrie.

SUMAR

— **Codul civil german în românește** (tradus de E. Coșolțeanu) de d-l judecător **C. A. Popescu**.

JURISPRUDENȚĂ

— Casație s. I: **N. R. Țiței cu Gr. G. Adam** (Soția neputând da soțului mai multe drepturi decât acelea pe cari i le dă legea în administrarea dotei, contractele de închiriere peste cinci ani sau prelungirile lor făcute înainte de un anumit termen, nu sunt obligatorii, după desfacerea căsătoriei, pentru soție sau moștenitorii săi, chiar când au fost semnate și de soție);

— Curtea de apel Iași s. II: **Interdicția M. Juster** (Rânduiala sau încheierea prin care tribunalul compune un consiliu de familie fiind o lucrare încredințată de lege numai grijei și inițiativei tribunalului, apelul contra unei astfel de încheieri este inadmisibil);

— Tribunalul Brăila s. II: **Ion Manolescu cu D-r N. Marate** (Conform art. 4 din legea proprietarilor, intervențiile cu ocazia judecării cererilor proprietarilor sunt admisibile);

— Judecătoria ocol. I Balș-Romanași: **T. M. cu Marin Smedescu** (Acuzația unei persoane adusă prin o telegramă către Ministerul Justiției că un magistrat a neîndreptățit-o cu ocazia unei cereri de executare, constituie delictul de calomnie iar nu cel de ultraj).

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— Casație s. I: Proba cu martori.— Partaj voluntar.— Inadmisibilitate.

— Casație s. II: Contravenție penală.— Construcție făcută contra regulamentelor comunale.— Caracterul de continuitate al contravenției.— Prescripție.— Momentul de când curge prescripția.— Art. 595 pr. penală.

— Casație s. III: Fonciar.— Scutire.— Încăperă publică pentru învățatură.— Dacă se aplică scutirea și la încăperile societăților particulare.— Art. 12 al. e legea impozitului fonciar.

Codul civil german în românește

Ni l'a dat d-l Emil Coșolțeanu, licențiat în drept și profesor de limba germană.

Întreprinderea aceasta e foarte grea, căci pentru a reuși se cere să dispui de două mijloace fundamentale: să cunoști limba germană științifico-literară și să stăpânești Dreptul. Se găsesc la noi destui specialiști în Drept și destui în limba germană; dar juriști care să poseadă și limba germană literară (nu numai reminiscente de la Fräulein care i-a educat în copilărie) se

numără pe degete; iar profesori de germană care să cunoască Dreptul (nu numai să fi căpătat din fugă o diplomă de licențiat în drept, ca o manta pentru vreme de ploaie) sunt desigur tot așa de puțini.

Din nefericire această insuficiență, nu poate fi remediată,—cum s'ar părea indicat—prin colaborare; căci textul acela german special care se cheamă «Codul civil» și cugetarea juridică pe care el o conține în cele 2385 de articole ale lui sunt inseparabile, și numai una și aceeași minte poate ajunge prin intuiția simultană a formei și a fondului să le adapteze așa în cât să dea traducerea exactă. Și abia mai e nevoie să releviez câtă diferență este între traducerea unei opere de literatură și între aceia a unui cod de legi; pe când cea dintâi poate fi făcută și cu oarecare aproximație iar erorile strecurate în ea sunt fără consecințe grave pentru înțelesul ei în general; cea de a doua nu poate admite nici o aproximație, de vreme ce legea, prin natura sa ieratică (expresiunea unei voințe suverane), are termenii imutabili. Acești termeni au să fie reproduși în traducere cu corespunzători perfect adaptați, căci teoretic, traducerea unui cod de legi nu poate fi decât imaginea originalului în oglinda altei limbi, și ca atare, trebuie să prezinte în toate detaliile precizia originalului. Un cod străin, cel german de ex., se traduce nu numai pentru a satisface curiozitatea științifică sau interesul teoretic al celor cari nu cunosc limba lui, în care scop traducerea nu ar avea poate nevoie de o precizie așa de riguroasă în cât să facă din ea o copie conformă cu originalul; dar se traduce și pentru interesul practic, fie al acelor cari ar avea afaceri de drept în Germania, fie al acelor cari în țara noastră au procese relative la statutul personal al Germanilor, materie în care se aplică codul german. Se înțelege ușor la ce consecințe grave (periclitări de interese), pot duce în asemenea cazuri, erorile unei traduceri! ¹⁾

Or, erorile mari și mici, pe care le conține traducerea d-lui Coșolțeanu sunt multe, prea multe ca să poată fi arătate într'un articol sau două ale acestei reviste; la mai mult s'ar opune Directorul revistei și ocupațiile mele, și apoi ar fi și fastidios, căci nu interesează să se știe la ce se reduce meritul personal al traducătorului, ci să se vadă dacă traducerea merită

¹⁾ Pentru cazul în care ar fi nevoie să se aplice de trib. noastre codul german, va trebui să se producă de sigur o traducere oficială certificată ca conformă cu originalul textului respectiv. Dar când cineva a tradus întregul cod, are firește dreptul să pretindă să se întrebuițeze traducerea sa, și probabil că însăși autoritatea care certifică se va servi de această traducere, sau cel puțin o va consulta. Dar tocmai acesta e unul din motivele pentru care se justifică o critică de felul celei pe care o fac aici,

sau nu încredere, dacă este utilizabilă. Pentru a ajunge la acest rezultat voi întrebuința un procedeu pe care îl cred și leal și concludent: voi lua din patru locuri, diferite ale codului tradus, câte un număr de articole și voi arăta erorile ce se găsesc acolo. Mărima proporției în care se găsesc acolo erorile de traducere, va da sau nu — rămâne să decidă cititorul — dreptul să se inducă, dacă întreaga traducere este viciată de erori.

* * *

Incep de ex. cu art. 74. (Totmai cu acest art. 2 ptrucă în definitiv eu refac aci, felul în care am descoperit erorile: mă interesează într'un moment dat chestiunea persoanelor juridice, voiam să știu ce decide cōdul german, am deschis traducerea d-lui Cașolțeanu, mi-a căzut ochii pe art. 74 și m'a izbit lipsa de înțeles; am mai citit câteva articole următoare, am avut aceeași impresie; atunci am controlat originalul). Art. 3 al acestui articol zice: «Wird dem Verein auf Grund des § 43 die Rechtsfähigkeit entzogen oder wird der Verein auf Grund des öffentlichen Vereinsrechts aufgelöst, so erfolgt die Eintragung auf Anzeige der zuständigen Behörde». D-l C. traduce: «Dacă se retrage asociației capacitatea juridică pe motivele arătate la art. 43, sau asociația se disolvă în virtutea dreptului public de asociație, atunci înregistrarea se face în urma notificărei la autoritățile competente». În acest text, destul de scurt, sunt două greșeli grave, una, care-i întunecă sensul: «öffentliches Vereinsrecht» nu înseamnă «dreptul public de asociație» căci nu e vorba aci de dreptul constituțional de a se asocia (drept subiectiv), ci de sistemul de lege care reglementează asociația (drept obiectiv) deci trebuie tradus «dreptul public asupra asociației». A doua greșală în această traducere este «în urma notificărei la autoritățile competente» în loc de «de către autoritățile». Cea dintâi e o greșală datorită lipsei de intuiție descoperitoare de sens (autorul traduce exact literal); a doua e o greșală elementar gramaticală.

Art. 76 al. 1: «die Beschlussfassung» nu e «deciziunile», ci «deliberațiunea», nu numai fiindcă deciziune e «Beschluss», dar și fiindcă (iarăși rolul intuiției!) e lesne de înțeles că deciziunea lichidatorilor nu poate fi regulată din afară, pe cale de autoritate; deciziunea e liberă, dar modul cum au să ajungă la decizie, adică deliberarea, poate fi reglementată.

al. 2: «...der Anmeldung einer Bestimmung über die Beschlussfassung der Liquidatoren eine Abschrift der die Bestimmung enthaltenden Urkunde beizufügen» e tradus: «la declarația unei dispozițiuni relativ la deciziunea lichidatorilor se anexează o copie după documentele ce cuprinde această deciziune». Aci sunt două erori băgate una într'alta: mai întâi, nu «documentele ce», ci «documentele care», căci altfel ar însemna că documentele sunt cuprinse în deciziune și sensul e tocmai contrar, e vorba de un document care cuprinde o deciziune; apoi, nu se cere copie după documentul care conține însăși deciziunea (deliberațiunea), ci după documentul care conține o dispozițiune relativ la deliberațiune (la modul de a delibera).

Inchipuivă că ar vrea să îndeplinească cineva formalitățile cerute de art. 76 după traducerea d-lui C.!

Art. 77. Și «Anmeldung» și «Erklärung» sunt traduse prin «declarațiune», dar diferență între cele două noțiuni e destulă, dovadă însăși faptul că acest articol e făcut anume ca să spună că Anmeldung se face prin Erklärung. Erklärung este declarațiunea făcută spontan și în general;

Anmeldung este declarația făcută la sau pentru, deci «notificare».

Art. 78. Vorbește de amenda la care pot fi supuși membrii unui consiliu de administrație sau de direcție al Societății. E prevăzută «die einzelne Strafe» adică: amenda individuală, iar nu «amenda», pur și simplu, cum e tradus și ceea ce produce confuziune.

Art. 81 al. 2. Propozițiunea: «Ist die Genehmigung bei der zuständigen Behörde nachgesucht, so kann der Widerruf nur dieser gegenüber erklärt werden», e tradusă: «Dacă s'a cerut autorizarea la autoritatea competentă, atunci revocarea se declară numai față de cel autorizat!». Ceiace evident n'are niciun sens! Din contra: «Revocarea se poate declara numai față de aceasta» (de autoritatea care a autorizat)

Art. 82. «Rechte, zu deren Uebertragung der Abtretungsvertrag genügt...» = Drepturile la a căror transmitere este suficient... Traducătorul a vrut să zică: Drepturile pentru a căror transmitere este suficient...

Art. 83. «Besteht das Stiftungsgeschäft in einer Verfügung von Todeswegen...» = Dacă actul de fundațiune există în o dispozițiune din cauza morței... Nu e mai românește și mai clar: «dacă actul de fundațiune consistă într'o dispozițiune...? Este și literalmente mai exact.

Art. 84. Wird die Stiftung erst nach dem Tode des Stifters genehmigt, so gilt sie für die Zuwendungen des Stifters als schon vor dessen Tode entstanden = Dacă fundațiunea se autoriză numai după moartea fondatorului, autorizarea are aceeași valoare în ce privește libertatea fondatorului, ca și cum s'ar fi obținut înaintea morței acestuia. Libertatea fondatorului?! Ce sens are textul în această traducere? «Liberalitate» o fi vrut să zică traducătorul, ceea ce ar fi în adevăr corespondentul românesc al lui «Zuwendung».

Termin cu acest grup de articole: pe cât se vede, din 11 articole, 8 sunt greșit traduse; e probabil că această proporție enormă va fi sdruncinat deja încrederea cititorilor în întreaga traducere a d-lui C. Fie-cine e în drept să se teamă, că nu acestea sunt singurele erori în toată traducerea.

Ca să fac dovada că această teamă e fondată, voi cerceta un alt grup de articole și de astă dată mai numeros ca precedentul.

Deschid de ex. la «Garanția pentru vițiul lucrului»:

Art. 462. «Rückgängigmachung des Kaufes (Wandelung)» e greșit sau cel puțin neexact tradus prin «redhibițiunea cumpărării», aceasta fiind traducerea tocmai a termenului propriu din parentes, Wandelung; iar Rückgängigmachung este un termen explicativ, deci comun și anume: «resoluțiunea» sau «desființarea cumpărării».

Art. 467. «Auf die Wandelung finden die für das vertragsmässige Rücktrittsrecht geltenden Vorschriften der § 346 bis 348 entsprechende Anwendung» = «relativ la această redhibițiune se aplică dispozițiunile valabile pentru dreptul de retragere din contract prevăzut la art. 346...». Mai întâi nu: «relativ la această redhibițiune»; determinativul «această» e un adaos și inutil și inoportun al traducătorului, căci face să se creadă că e vorba de un anume fel de redhibițiune, pe când textul e general: «la redhibițiune». Apoi, «dreptul de retragere din contract» e o traducere plină de confuzie, căci nu e vorba aci de retragere din vreun contract care poate fi și de drept, ci de retragere conform unui contract (convențională).

Art. 469. «Sind jedoch die Sachen als zusammengehörend verkauft, so kann jeder Theil verlangen, dass die Wan-

delung auf alle Sachen erstreckt wird, wenn die mangelhaften Sachen nicht ohne Nachtheil für ihn von den übrigen getrennt werden können» = Totuși dacă lucrurile sunt vândute ca omogene, atunci fiecare parte poate pretinde ca acțiunea redibitorie să se întindă asupra tuturor lucrurilor, dacă lucrurile atinse de vicii nu pot fi despărțite de celelalte fără desavantaj pentru părțile interesate».

Și aci două erori: «zusammengehörende Sachen» nu înseamnă «lucruri omogene» ci «lucruri care fac un complex»; dacă ar fi omogene (gleichartige) s'ar putea separa cele viciate de cele bune, și articolul vorbește tocmai de cazul mai multor lucruri cumpărate care nu se pot separa comod. Apoi nu «pentru părțile interesate» ci «pentru acea parte», căci interesate pot fi deodată ambele părți și vânzătorul și cumpărătorul, fiecare în felul său.

Art. 473. «Die Herabsetzung der Gegenleistung des käufers erfolgt an dem in Geld festgesetzten preise; ist dieser geringer als der abzusetzende Betrag, so hat der Verkäufer den überschüssenden Betrag dem käufer zu vergüten». = Reducerea echivalentului de prestațiune a cumpărătorului se face după prețul stabilit în bani; dacă aceasta este mai mică decât suma de scăzut, atunci vânzătorul are să bonifice cumpărătorului suma de diferență. Mai întâi «Gegenleistung» nu e «echivalentul de prestațiune» ci «contraprestațiune»; căci echivalentul unei prestațiuni, înseamnă în terminologia juridică, o sumă de bani, pe când textul vorbește de contraprestațiune, care e tot o prestațiune. Propozițiunea din urmă apoi, răstoarnă textul și exprimă... un non sens. Iată cazul din art. 473: S'a vândut de ex.: un cal pe preț de trei mii lei, dar acest preț s'a plătit în o mie de lei bani și pentru rest o prestațiune oarecare, o muncă sau un serviciu. Presupunem că s'a descoperit vicii la cal și s'a admis să i se scadă din preț două mii de lei. Ei bine, se va restitui cumpărătorului mai întâi mia ce a dat în bani, iar cealaltă mie (care ar trebui propriu scăzută din prestațiune) i-o va da vânzătorul în bani. Prin urmare trebuie tradus, cum de altfel e și în text, dacă prețul (partea de preț) în bani e mai mic decât suma de scăzut (der Betrag); iar nu dacă «aceasta» adică prestațiunea e mai mică! În sfârșit, a treia greșală—intr'un spațiu de 3 rânduri!—«reducerea se face după prețul stabilit» înseamnă «conform» prețului stabilit, dar nu aceasta e ideea, ci după cum se vede ușor din exemplul dat, reducerea (contraprestației) se face după ce se va fi redus mai întâi prețul în bani (erfolgt an)!

Art. 474 al. 2. «Mit der Vollziehung der von einem der Käufer verlangten Minderung ist die Wandelung ausgeschlossen». = Redibitiunea nu este admisibilă, dacă scăderea cerută de unul din cumpărători, s'a îndeplinit. Traducerea aci mai ales fără virgulă după «scăderea», este echivocă, de oarece s'ar putea crede că e vorba de scăderea cerută de unul din cumpărători pentru partea lui de preț, pe când e vorba în realitate, de întreaga scădere, adică de aceea la care au drept toți cumpărătorii la un loc. Traducerea exactă este: «dacă scăderea s'a îndeplinit după cererea unuia din cumpărători».

Art. 477 al. 3. Aci, «die Hemmung der Verjährung» e tradus odată cu «suspendarea», ceea ce e bine, și imediat apoi cu «impedizarea» ceea ce e rău, fiindcă acest cuvânt nu există în terminologia juridică. Toate sforțările și progresul în tehnica juridică constau tocmai în a fixa termenii, căci numai astfel se pot preciza no-

țiunile, care în Drept, sunt convenționale. Toată lumea care practică Dreptul știe ce este suspendarea și ce este întreruperea prescripțiunei, dar nu, ce este impedizarea, termen luat din limbă comună, și sub care se poate înțelege tot așa de bine întrerupere ca și suspendare, de unde, confuziune. «Impedizarea» aceasta, dovedește, fie zis în treacăt, cât de puțin e familiarizat traducătorul cu Dreptul! Această insuficiență fundamentală se dovedește destul de des, de ex. chiar în:

Art. 479. «Der Anspruch auf Schadensersatz kann nach der Vollendung der Verjährung nur aufgerechnet werden...». «Pretențiunea la despăgubire, la daune, după terminarea prescripțiunei poate fi pusă la socoteală...». «A pune la socoteală» în loc de «a compensa»! Dar numai un profan se poate exprima astfel!

Art. 480 al. 2. «... so kann der Käufer statt der Wandelung, der Minderung oder der Lieferung einer mangelfreien Sache Schadensersatz wegen Nichterfüllung verlangen». = Atunci cumpărătorul poate pretinde pentru neîndeplinire, despăgubire de daune, iar în loc de redibitiune, scăderea sau predarea unui lucru fără viciu! Aci o gravă greșală gramaticală face pe traducător să spună lucruri absurde, iar faptul că — dacă i-a scăpat o eroare de gramatică — n'a fost totuși izbit de non sensul frazei sale, dovedește încă odată că nu e familiarizat cu Dreptul. Iată traducerea exactă: atunci cumpărătorul, în loc de redibitiune, de scădere sau de predarea unui lucru fără vicii, poate cere despăgubiri pentru neexecutare.

Art. 482 al. 2. «Hauptmängel nu e «viciu principal» — aceasta e traducerea vulgară — ci viciu esențial; acesta e termenul juridic.

Art. 487 al. 3. «Nutzungen hat der Käufer nur insoweit zu ersetzen, als er sie gezogen hat». = Cumpărătorul trebuie să restituie produsele animalului, ce le-a perceput. Ce fel de românească e asta? Pare că animalul a perceput produsele! De ce nu s'a tradus literalmente textul care formulează foarte precis ideea (cunoscuta diferență între fructus percipiendi și fructus percepti) și adică: «Cumpărătorul trebuie să restituie produsele numai întrucât le-a perceput!»

Art. 488. «Die kosten der nothwendig gewordenen Tödtung und Wegschaffung des Thieres zu ersetzen». «Spesele devenite necesare pentru uciderea și îngroparea animalului». Nu, nu spesele sunt devenite necesare, ci uciderea și îngroparea animalului!

Art. 489. «Die Besichtigung des Thieres» nu e «vizitarea animalului» — aceasta este traducerea vulgară — ci «expertiza animalului»; acesta e sensul juridic.

Art. 499. D-l C. traduce «Arrestvollziehung» cu «arestare»!! Asta e pur și simplu enorm! Evident că dacă traducătorul ar fi posedat intuiția juridică, ar fi înțeles că acest termen penologic n'are ce căuta într'un text de drept civil, în care se vorbește exclusiv de lucruri (vânzarea cu pact de răscumpărare) și poate ar fi găsit și adevăratul corespunzător, care nu e altul decât «sechestru»! Asemenea traducere aduce nu confuzii, dar o totală lipsă de înțeles. Tot așa:

Art. 500. D-l C. ne spune aci că: «Pieseile cu care revânzătorul, a prevăzut lucrul de restituit, poate să le redea». Dar din contra — și e lesne de înțeles ideea — textul spune că poate să le ia! (Eine Einrichtung, mit der er die heranzugebende Sache versehen hat, kann er wegnehmen).

Sunt silit să mă opresc aci, fiindcă spațiul de care dispun nu-mi îngăduie să mai trec în revistă și alte două grupuri de articole, cum anunțasem la începutul

acestui articol. Ași fi deschis Codul de ex. la dreptul matrimonial al bunurilor, și a-și fi arătat că de ex. dela art. 1373-1409, în care e vorba de administrația și usufructul bunurilor aduse de soție, sunt greșit sau nu corect traduse art. 1374, 1378, 1386, 1392, 1396, 1404, 1405, 1406; întorci numai două foi și găsești greșit traduse art. 1436, 1438, 1439; întorci foi multe, spre curatelă și succesiune, dai peste 1914, 1917, 1932, 1942, 1946.

Încă odată, aceste erori nu sunt simple inadvertențe, despre care să se poată zice că dacă s'au produs aci, nu se mai produc și în altă parte (nu e vorba, și așa și tot ar fi prea multe). Erorile mai sus expuse sunt datorite insuficienței de pregătire juridică a traducătorului și cum această cauză e permanentă, este, nu probabil, dar sigur, că erori au să se găsească la fiecă pas¹⁾.

Las la o parte erorile abundente de redactare sau de stil, care totuși uneori sunt foarte supărătoare (vezi de ex. art. 2246 și 2295), dar erorile de fond sunt grave, adică de natură să altereze sensul codului german sau să-l facă neînțeles.

În asemenea condițiuni traducerea d-lui Cașolțeanu este absolut neutilizabilă.

C. A. POPESCU

Judecător la trib. Putna

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 19 Iunie 1915

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

N. R. Țiței cu Grigore G. Adam

Soț dotal. — Locațiune — Contract de închiriere pe mai mult de cinci ani. — Caz în care a semnat și femeia alături de soț acel contract. — Reducerea lui la cinci ani (Art. 1268 și 1269 c. civ.).

Legiuitorul a atribuit bărbatului. — și numai acestuia, — dreptul de a administra averea dotală și a culege veniturile. Față de aceste drepturi ce i-au fost concedate într'un anumit scop și față de starea de dependență în care se găsește femeia față de bărbatul său, legiuitorul a căutat să pună o limită unor anumite acte de administrație ce ar putea depăși, în anume condițiuni, acest caracter și, în acest scop, a edictat și art. 1268 și 1269 c. civ., prin care se declară că închirierile peste cinci ani sau prelungirile contractelor, făcute înainte de un anumit termen, să nu fie obligatorii, după desfacerea căsătoriei, pentru soție sau moștenitorii săi.

Prin urmare, Tribunalul face o justă aplicare a art. 1268 și 1269 c. civ., când anulează contractul de închiriere pe ultimul period de 5 ani, deși fusese semnat și de soție, căci aceasta nu putea să dea soțului mai multe drepturi decât acelea pe care i le dă

¹⁾ Iată, dacă mai e nevoie, încă două dovezi pentru afirmarea mea: În art. 2110, traducătorul vorbește de «legat anticipat»; dar în drept nu există așa ceva! Dacă d-sa ar fi avut reminiscențe de drept roman, ar fi simțit că «Vorausvermächtnis» este «un prelegat» (legatul per praeceptionem) și atunci toată lumea ar fi înțeles de ce este vorba. Un legat anticipat sau un «avans», cum traduce d-sa în art. 1932, ar însemna nu un plus, ci o cătime care la urmă se socotește în legat, pe când prelegatul este o cătime în afară de legat, un plus!

În art. 2176, traducătorul ne spune că dreptul legatarului se naște după devoluțiunea succesiunii. Acest «după» fiind lipsit de precizie ar putea cineva crede că legatul se naște — dies cedit — în legea germana ca la noi de ex., prin cerere (art. 890, 893, 899, 900 c. civ.); pe când din contra art. 2176 german (vezi și 2184), stabilește că dreptul legatarului «kommt zur Entstehung mit dem Erbfolge», adică, adică dies cedit este în momentul deschiderii succesiunii.

legea în administrarea dotei, ea însăși neavând cădere să facă vreun act de administrație asupra acelei averi.

Decizia No. 411/915. — Respins recursul făcut de N. R. Țiței contra sentinței No. 313/914 a Trib. Prahova s. I, dată în proces cu Grigore G. Adam.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. N. Stambulescu;

Pe d-l avocat I. Marinescu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Nicolaescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor I și III de casare:

I. «Excès de putere și rea interpretare a art. 1268 și 1269 c. civ. Tribunalul de Prahova pentru a anula contractul meu personal de închiriere transcris la No. 4708/908, socotit printr'o eroare grosieră de fapt ca formând una cu contractul de închiriere intervenit între subscrisul ca reprezentant al Societății «Ursul» și soții Paraipan, se întemeiază pe dispozițiile art. 1268 c. civ. arătând că închirierile făcute numai de soț pe un termen mai mare de 5 ani, sunt considerate ca acte de dispozițiune și considerând în speță închirierea ca o vânzare deghețată pe care nu o poate perfecta participarea soției egală minorului — potrivit dispozițiilor art. 1248 c. civ.

«Tribunalul de Prahova trece însă cu vederea că art. 1268 c. civ. prevede limita celor 5 ani, ca o deosebire definitivă, generală și irevocabilă între închiriere și acte de dispoziție, nici nu pomeneste termenul «acte de dispoziție» și nici nu se ocupă de astfel de acte. El stabilește numai o incapacitate relativă și de ordin administrativ a soțului dotal în favoarea femeii. pentru două ipoteze: a separațiunii de patrimoniu și a desfacerei căsătoriei oprind impietarea administrațiunii legale dotale asupra drepturilor inerente calității de proprietară ale soției. Neaducând însă vre-o altă restricție folosinței acestei proprietăți, participarea femeii la închiriere înlătură efectele art. 1268 c. civ.; cel care ar avea acțiune (soția) este ținut să răspundă de evicțiune; închirierea rămâne în acest caz exercițiul normal al dreptului de proprietate netăgăduit de vreun text de lege și mai ales de art. 1268 c. civ. și 1248 c. civ. de aplicațiuni cu totul diferite. Femeia nu se poate asimila minorului și nici soțul nu poate fi considerat ca tutor, când legea nu-i dă decât drepturile și obligațiunile uzufructare» (1243 c. civ.).

III. «Exces de putere, nemotivare, rea interpretare a art. 1268 c. civ.

«Tribunalul Prahova aduce un al treilea motiv de admiterea concluziilor apelantului susținând că chiar în cazul când ar fi vorba de două contracte separate, cum este în realitate, întrucât sunt între persoane diferite, totuși cel de al doilea contract, cel care mă privește pe mine personal este nul ca fiind făcut înainte de desfacerea căsătoriei conform art. 1268 c. civ.

«Tribunalul nu numai că nu motivează de unde trage această nulitate, exprimând-o, dar, chiar când ea s'ar considera suficient exprimată greșește pentru considerentele expuse sub motivul nostru No. 1».

Având în vedere sentința supusă recursului prin care Tribunalul Prahova a admis în apel acțiunea intentată de Grigore Adam în calitate de succesor al defunctei

Alexandrina N. Paraipan, contra lui N. R. Țiței, recurentul, pentru anularea unor contracte de închiriere prin care soțul dotal al zisei defuncte închiriasă recurentului, în timpul căsătoriei, un imobil dotal pe termen de 10 ani;

Considerând că spre a hotărâ astfel Tribunalul constată, în fapt, în primul rând că deși s'au făcut două contracte de închiriere pe termen de cinci ani fiecare, în care locatarul N. R. Țiței figurează în calități deosebite, în fond însă este unul și același contract, pentru un termen de 10 ani, fapt ce de altfel arată Tribunalul, nici nu s'a contestat de recurent; că întrucât ambele contracte sunt încheiate în 1908 și pentru termenul dela 909-919, iar căsătoria s'a disolvat prin moartea soției în Aprilie 1909, fie că este în ipoteza că este un singur contract pe 10 ani, fie în ipoteza că sunt două deosebite contracte, al doilea fiind o prelungire al celui dintâiu, însă făcută mai înainte cu un an de expirarea primului contract, Tribunalul decide, întemeindu-se pe dispozițiile art. 1268 c. civ. în primul caz și pe art. 1269 c. civ. în al doilea caz, că contractul nu poate rămâne în picioare decât pe primul period de 5 ani, adică până la 1914, și a anulat al doilea contract pe termenul 914-919 și această cu toată aderarea la act din partea soției, care a semnat alături de soț, motivând Tribunalul, că soția nu putea prin consimțământul său să dea soțului mai multe drepturi decât cele pe care i le dă legea în administrarea dotei, ea însăși neavând căderea să facă act de administrație asupra acestei averi;

Având în vedere că legiuitorul a atribuit bărbatului — și numai acestuia — dreptul de a administra averea dotală și a culege veniturile;

Că, față de aceste drepturi, ce i-au fost concesate într'un anumit scop, și față de starea de dependență în care se găsește femeia față de bărbatul său, legiuitorul a căutat ca să pună o limită unor anumite acte de administrație ce ar putea depăși, în anume condițiuni, caracter și în acest scop a edictat și dispozițiile art. 1268 și 1269 c. civ. prin care se declară că închirierile peste cinci ani, sau prelungirile contractelor făcute înainte de un anumit termen, să nu fie obligatorii după desfacerea căsătoriei, pentru soție sau moștenitorii săi;

Considerând că așa fiind Tribunalul Prahova a dat o justă aplicațiune a art. 1268 și 1269 c. civ. anulând contractul de închiriere pe ultimul period de 5 ani, deși semnat fără nici o calitate și fără nici un drept de soție în timpul căsătoriei; fără a comite așa dar nici un exces de putere;

Că, așa fiind, motivele I și III urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Asupra motivelor II și IV de casare:

II. «Exces de putere, violarea art. 942 și 948 c. civ. și regulilor dela mandat.

«Tribunalul, mai adăugă că nu poate considera ca o participare a soției la act simpla dare a consimțământului său, manifestată la începutul actului, mai ales când banii nu-i primește ea.

«Tribunalul se substitue în acest chip părții și adăugă cu dela sine putere condițiuni noi la cele prevăzute de lege pentru validitatea convențiilor.

«A da consimțământul la un act cu termeni neîndoelnici, lucru ce nu se contestă, urmează a-ți însuși tot conținutul lui și acceptând delegațiunile cuprinse în el, pentru care partea se consideră că a dat mandat valabil celui delegat. Or Tribunalul care recunoaște că am plătit efectiv prețul, nu-mi poate face însă o culpă din faptul că femeia a delegat pe soțul său să-l primească, violează regulile dela mandat».

IV. «Exces de putere, violarea art. 1268 și 1269 c. civil.

«Ultimul considerent al Trib. Prahova este că dispozițiile art. 1268 și 1269 c. civ. sunt de ordine publică și neobservarea lor atrage nulitatea actelor făcute în disprețul lor.

«Tribunalul greșește și în această privință nu este vorba de contracte nule ci de contracte anulabile și nu cel răspunzător de evicțiune poate avea acțiune în anularea lor».

Considerând că sentința Tribunalului se menține în totul pe considerentele atacate prin motivele I și III respinse ca neîntemeiate, astfel că celelalte temeuri pe care le mai arată judecătorii fondului în sprijinirea soluțiunei date și care sunt criticate prin aceste două motive, chiar de ar fi greșite ele nu pot vătăma soluțiunii date procesului;

Că dar din acest punct de vedere discuțiunea motivelor II și IV nu mai prezintă un interes real și deci urmează a fi respinse ca atare;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

CURTEA DE APEL DIN IASI, S. II

Audiența dela 12 Decembrie 1914

Președenția d-lui G. H. STURDZA, Președinte

Interdicția lui M. Juster

Consiliu de familie. — Compunerea lui. — Dacă încheierea tribunalului relativă la compunerea unui consiliu de familie este supusă apelului? — (Art. 638 și 642 cod. civil).

Rânduiala sau încheierea prin care tribunalul compune un consiliu de familie este o lucrare încredințată de lege numai griiei și inițiativei tribunalului, având, ce e drept, a se conforma unor reguli anume stipulate de art. 357 și urm. c. civ., fără ca asupra acestei alcătuirii tribunalul să aibă a aștepta sau să ceară concluziuni de la părți.

Prin urmare, este inadmisibil un apel, apriori, contra modului cum tribunalul de prima instanță a înțeles să compună consiliul de familie, asemenea apeluri fiind admise numai contra deliberărilor consiliului, și în orice caz numai cu acea ocazie s'ar putea statua și asupra formării consiliului de familie.

S'au prezentat apelanții prin d-nii avocați P. Sion, Jornescu și D. Alexandrescu, iar intimatul prin d-l avocat M. B. Cantacuzino.

Curtea,

Asupra incidentului ridicat de d-l Procuror-General în privința inadmisibilității apelului:

Considerând că, în principiu, rânduiala sau încheierea prin care tribunalul compune un consiliu de familie este o lucrare care este încredințată de lege numai griiei și inițiativei sale, având, ce e drept, a se conforma unor reguli anume stipulate de art. 357 și urm. c. civ., dar fără ca asupra acestei alcătuirii dânsul să aibă a aștepta sau a cere dela vreo parte concluziunile ei; că, legea a suprimat aci orice intervențiune, orice desbateri, orice anumită procedură; că, ajunge să se facă cunoscut tribunalului nevoia de a se constitui și de a se aduna un consiliu de familie și dânsul este ținut din oficiu, ca mandatar direct al legii, să constituie și să adune acest consiliu, luând informațiunile sale ori și de unde și ori prin ce mod asupra numărului rudelor existente, asupra gradului lor de înrudire, asupra domiciliului lor, dacă sunt din circumscripțiunea sa sau din alte județe; dacă nu e cumva nevoie în lipsă de rude, de a se face apel și la prieteni, în fine uneori și în cazul când consiliul nu se va aduna să facă el singur oficial consiliului și el să țină deliberarea, el să hotărască cele de cuviință; că, pentru toate aceste se cere urgență; că, sunt interese cari ar putea fi periclitate dacă s'ar tolera și în această materie procedurile, contestațiunile, judecățile și apelurile obicinuite, admise în materie comună, și de aceea legiuitorul le-a suprimat pe toate până va fi deliberat consiliul și va

fi dat hotărârea sa; că, numai din acel moment avem a ne reîntoarce iarăși la dreptul comun (vezi articolele 638 și urm. proc. civ., care prevăd și regulează modul cum se pot ataca deliberările consiliului mai întâi înaintea tribunalului și apoi cu apel); că, în adevăr, numai atunci, numai după ce consiliul va fi deliberat și se va cunoaște votul lui, se va putea ști dacă acel vot, a jignit, a vătămat vreun interes, și numai atunci se va putea valabil ridica plângerea contra modului cum a fost alcătuit consiliul și se va hotărî dacă din această pricină va trebui anulată părerea emisă sau hotărârea luată; dar, o repetăm, orice contestațiune anticipată asupra compunerii consiliului, în previziunea unei simple posibilități de deliberare prejudicială, este în dreptul nostru inadmisibilă și deci inadmisibil și un apel apriori contra modului cum tribunalul de prima instanță a înțeles să compună consiliul de familie; fără cuvânt s'a invocat art. 104 pr. civ., și dreptul de apel care s'ar părea după acest text că e rezervat contra oricărei încheieri de camera de consiliu; acest articol nu este aplicabil în specie, am arătat-o suficient mai sus; când tribunalul compune și convoacă un consiliu el nu delegă încă nici o cerere, ca să putem zice că încheierea lui e aplicabilă, potrivit art. 104, ci numai prepară o lucrare care este aceea asupra căreia în realitate s'a mijlocit intervențiunea judecăței și care numai ea va putea da loc la contestațiuni și la o hotărâre apelabilă, o spune formal art. 638 pr. civ.;

Văzând că dacă așa este apoi desigur și a fortiori că încheierea prin care tribunalul declară compus un consiliu de familie nu va deveni susceptibilă de contestațiune și de apel prin acest simplu fapt că pentru o mai bună garanție a alegerii ce o va face dânsul va fi crezut de cuviință, asupra acestei alegeri, să ia informațiunile sale chiar dela cei direct interesați în cauză, să asculte părerile lor, să le examineze, să le critice și să motiveze alegerea sa; motivele lui nu vor împiedica desigur ca încheierea și alegerea consiliului să rămână ceea ce ar fi fost și fără nici o motivare, adică o încheiere neapelabilă, cel puțin în acea fază pregătitoare, adică până la întrunirea consiliului și deliberarea lui;

Văzând că, așa fiind, apelul urmează a fi respins ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, în unire cu concluziunile d-lui Procuror-general, în majoritate, admite incidentul ridicat de d-l procuror-general.

(ss) Gh. Sturdza, Em. Cernătescu, Vesp. Erbiceanu.

O p i n i u n e

Sunt de opinie a se respinge incidentul ridicat de d-l procuror-general, considerându-se admisibil apelul, pentru următoarele cuvinte: că, după dispozițiunea art. 104 proc. civ., ori de câte ori pentru deslegarea unei cereri este nevoie de intervenirea tribunalului, fără însă să se urmărească stabilirea unui drept protivnic față cu părțile, tribunalul va judeca în camera de consiliu, după cererile și scrisorile părților interesate dând o hotărâre care poate fi atacată cu apel; că, dar, acest text general pune principiul că orice hotărâre dată de tribunal în camera de consiliu, fie că s'ar avea în vedere numai cererile și scrisorile părților interesate, fie că s'ar asculta și părțile spre a se da lămuririle ce s'ar crede necesare, după cum rezultă și din aliniatul al doilea al articolului citat este supusă apelului; că, în aplicarea acestor principii hotărârile date de tribunal asupra compunerii consiliilor de familie în materie de tutelă sau interdicție, asemenea hotărâri dându-se asupra cererii părților care au interes a se compune în mod legal un consiliu de familie și deci unde e nevoie de mijlocirea judecăței, fără stabilirea vreunui drept protivnic între părți, trebuie să fie supuse apelului cu atât mai mult cu cât în genere apelul e de drept co-

mun și un drept fundamental al părților, și ar trebui un text expres de lege care să le ridice acest drept, ceea ce în specie nu există; că, nu se poate zice că instanța de apel are competența de a judeca în această materie, după art. 642 pr. civ., numai apelurile făcute în contra hotărârilor tribunalelor date asupra deliberărilor consiliului de familie, și că în orice caz numai cu această ocazie ar putea statua și asupra apelului ce s'ar face cu privire la compunerea consiliului de familie, căci aceasta fiind o hotărâre premergătoare nu se poate potrivit art. 323 proc. civ., apela decât odată cu fondul, căci nici un text de lege nu interzice părților acest drept și dar cererile pentru compunerea consiliilor de familie trebuie să fie cuprinse în regulamentul generală prescrisă de art. 104 citat; cu atât mai mult că aceste hotărâri nu se pot numi hotărâri premergătoare în înțelesul și de categoria celor prevăzute de art. 323 pr. civ., căci acest text nu se poate ocupa decât de litigii contencioase și supuse gradelor de jurisdicțiune comune;

Că, dacă s'ar admite că numai cu ocazia apelării hotărârilor date asupra deliberărilor consiliului de familie să se discute și apelul asupra compunerii lui, s'ar aduce de multe ori întârzieri în executarea hotărârilor ce s'ar da, de multe ori prejudiciabile intereselor minorului, sau interzisului, căci consiliul de familie găsindu-se rău compus, trebuie să se convoace din nou consiliul astfel constituit și deci să se întârzie măsura necesară administrațiunii tutelii ce s'ar fi luat; că, în specie punându-se în discuție înaintea Trib. Neamțu, compunerea consiliului de familie pentru cererea de interdicție a lui Michel Juster, cererile părților interesate atât a apelantelor, care au cerut punerea sub interdicție, cât și a lui Michel Juster, și hotărârea dată de tribunal în camera de consiliu, după ascultarea părților și după lungi debateri și amânări, este supusă apelului conform art. 104 pr. civ.

(s) C N Buzdugan.

TRIBUNALUL BRĂILA SECȚIA II

Audiența dela 5 Septembrie 1915

Președinția d-lui G. DUMITRESCU, Judecător

Jurnalul No. 6018

Ion Manolescu cu Dr N. Marale

Legea asupra drepturilor proprietarilor rezultând din contractele de închiriere și de arendare. — Intervenție cu ocaziunea judecării cererilor proprietarilor. — Admisibilitate. — (Art. 4 din legea proprietarilor).

De vreme ce prin art. 4 din legea asupra drepturilor proprietarilor rezultând din contractele de închiriere și de arendare, se spune că în toate cazurile specificate de această lege, atât cel ce face cererea adică proprietarul cât și cel de al treilea contestator, ori intervenientul sunt datori a-și alege domiciliul la locurile acolo indicate, prin aceasta se înțelege că introducerea de intervențiuni cu ocaziunea judecării cererilor proprietarilor este anume prevăzută de legea proprietarilor, căci altfel nu s'ar număra printre persoanele în drept de a stă în instanța investită conform legii proprietarilor și pe intervenient.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea pornită conform legii asupra drepturilor proprietarilor, rezultând din contractele de închiriere și de arendare, prin care d-l Ion Manolescu, în calitate de sechestrul judiciar al averii rămasă dupe urma defunctului lăncu Corbu, cere a fi obligată Banca generală română din Brăila, să evacueze de îndată 3 ochiuri de magazie situate în portul Brăila, cari fac parte din averea rămasă dupe urma def. I. Corbu și pe care Banca le deține cu chirie în baza contractului sub semnătură privată cu data de 1 Mai 1915, inter-

venit între Bancă și d-lor D-r N. Marate și Ana I. Corbu, moștenitori def. I. Corbu;

Având în vedere că astăzi fiind fixată ziua pentru judecarea acestei acțiuni, d-l D-r N. Marate, cu petiția înreg. la No. 16650/1915, a intervenit în acest proces;

Având în vedere că intervenientul susține că contractul de închiriere a cărui reziliere se cere prin acțiunea principală fiind încheiat între intervenient și d-na Ana Corbu, în calitate de mandatar ai moștenitorilor Corbu de o parte și Iosef Löbel de altă parte, care la rândul său, a subînchiriat Băncii generale române, înainte de așezarea reclamantului ca sequestru judiciar, asupra averii def. Iancu Corbu, această închiriere este opozabilă reclamantului, așa că tribunalul cată a o menține;

Având în vedere că reclamantul susținând că contractul de închiriere a cărui reziliere face obiectul acțiunii a fost încheiat după așezarea sa ca sequestru judiciar asupra averii def. I. Corbu, se opune la admisibilitatea în principiu a intervenției mai întâi pentru că o asemenea cerere, nu se poate face într'un proces care se judecă după legea proprietarilor, dată fiind urgența care caracterizează judecarea acestor procese, — apoi, că intervenientul fiind chiar mandatele reclamantului — după cererea căruia acesta a fost numit sequestru judiciar, asupra averii def. I. Corbu, nu poate interveni ca să apere tocmai pe acela în contra căruia este pornit procesul de către mandatar;

Considerând că, dispozițiunile legii proprietarilor fiind create exclusiv numai în interesul proprietarilor în sensul că numai proprietarii de imobile urbane sau rurale și locatarii sau arendașii principali față de sublocatari, subarendași sau cesionarii lor, pot uza de procedura sumară și excepțională a acestui legi, locatarii și arendași neavând acest drept, iar judecata cererilor proprietarilor, urmând a se face în mod sumar, de aci se deduce că locatarii și arendașii chemați în judecată de proprietari după legea proprietarilor, nu pot introduce o cerere reconvențională sau de chemare în garanție, deoarece judecarea unor asemenea cereri trebuind a se face după procedura dreptului comun rezolvarea lor deodată cu cererile proprietarilor ar întârzia judecarea acestor cereri;

Că în ceea ce privește chestiunea de a se ști dacă în instanța legată de proprietari conform legii proprietarilor, se pot introduce și cereri de intervențiune, pentru a fi judecate deodată cu cererea principală, de vreme ce prin art. 5 din legea proprietarilor se vorbește că în toate cazurile specificate de această lege, atât cel ce face cererea adică proprietarul cât și cel de al treilea contestator ori intervenientul sunt datori a-și alege domiciliul la locurile acolo indicate, prin aceasta se înțelege că introducerea de intervențiune este anume prevăzută de legea proprietarilor, căci altfel nu s'ar număra printre persoanele în drept de a sta în instanța investită conform legii proprietarilor și pe intervenient;

Că, de altfel dacă cererile reconvenționale și de chemare în garanție nu se pot introduce cu ocaziunea judecării cererilor proprietarilor, pentru că prin cele d'întăia urmărindu-se stabilirea existenței unor drepturi în folosul celor ce le fac, deosebite de drepturile ce formează obiectul cererii principale, judecarea lor deodată cu cererea principală ar întârzia rezolvarea acestora care se face în mod sumar, nu tot astfel este și în cazul când se introduc cereri de intervențiune. — Într'adevăr, cererile de intervențiune pot fi făcute pentru apărarea drepturilor uneia din prigonitoarele părți, în care caz intervenientul devine la rândul său în cererea principală un alt reclamant ori pârât, sau prin intervenție se contestă calitatea de proprietar sau de chirieși a părților din procesul principal. În toate aceste împrejurări, fiind strânsă legătură între ambele cereri, cu privire la calitatea și interesul părților, cum și la obiectul procesului cererea de intervenție necesită de a fi judecată deodată cu cea principală, și după pro-

cedura sumară și excepțională a legii proprietarilor;

Că în specie intervenția făcându-se pentru apărarea drepturilor părții pârâte din cererea principală și având de obiect de a stabili lipsa de calitate a părții reclamante de a cere desființarea contractului de închiriere ce formează obiectul cererii principale și deci de a obține menținerea acestui contract, ea este admisibilă, legea proprietarilor neopunându-se de a fi judecată deodată cu cererea principală;

Că, faptul că intervenientul este una din părțile după cererea cărora reclamantul a fost numit de tribunal sequestru judiciar asupra averii def. I. Corbu, nu poate constitui o excepție peremptorie pentru respingerea cererii de intervenție, — ca fiind făcută de mandante contra mandatarului, — de oarece chestiunea de a se ști dacă sau moștenitorii def. I. Corbu, sau numai reclamantul în calitate de sequestru judiciar, erau în drept de a închiria părții pârâte imobilul a cărui evacuare se cere prin acțiunea principală, este o chestiune dela rezolvarea căreia, depinde însăși rezolvarea fondului întregului proces;

Că, prin urmare, obiecțiunile peremptorii ridicate pentru combaterea admisibilității în principiu a cererii de intervenție nefiind întemeiate, apoi interesul legitim, născut și actual al intervenientului de a sta în procesul principal nefiind contestat, cererea de intervenție cată a fi admisă în principiu;

Pentru aceste motive, tribunalul admite, etc.

(s) C. Dumitrescu

Judecătoria Ocolului I Balș (Romanai)

Audiența dela 19 Noembrie 1915

Cartea de judecată No. 1248

T. M. cu Marin Smedescu

Acuzațiuni nedrepte aduse unui magistrat prin o telegramă adresată Ministerului de Justiție. — Calomnie. — (Art. 298 c. penal).

Faptul unei persoane de a aduce, prin o telegramă adresată Ministerului de Justiție, acuzațiuni contra unui magistrat, că nu a îndreptățit-o cu ocazia unei cereri de executare și că și-a călecat astfel datoriile sale de funcționar public, constituie delictul de calomnie prevăzut de art. 298 c. p. care e de competența Tribunalelor, iar nu delictul de ultraj prescriș de art. 182 c. pen.

Judecata,

Având în vedere că prin procesul verbal cu data de 28 Octombrie 1915 d-l T. M. judecătorul ocolului . . . : a dat în judecată pe Marin Smedescu din com (Romanai), pentru că prin o telegramă adresată d-lui Ministru de Justiție, învinovățește pe nedrept atât pe d-sa cât și pe d-l M. I. P. ajutor de judecător la acelaș ocol, că nu și-au îndeplinit atribuțiunile de magistrați;

Având în vedere că prin încheierea din 3 Noembrie 1915, judecătorul ocolului s'a recuzat din oficiu și a înaintat dosarul acestei judecatorii;

Având în vedere că în fapt, din actele aflate la dosar rezultă următoarele: Prin o telegramă adresată Onor Minister de Justiție, Marin A. Smedescu se plânge că, venind de patru ori la judecătoria ocolului pentru aceiași executare, nu a fost îndreptățit de magistrații acestui ocol; față de acuzațiunile nedrepte aduse prin acea telegramă, d-l judecător titular a încheiat proces verbal prin care constată că inculpatul a ultragiât pe ambii magistrați și în baza art. 54 l. j. o. i-l trimite în judecată pentru că a comis faptul prevăzut de art. 182 c. p.

Având în vedere că întrucât din oficiu s'a ridicat chestiunea dacă această instanță este sau nu competentă de a judeca pe inculpat, urmează a se examina lucrările din dosar spre a vedea dacă faptul imputat lui Marin Smedescu întrunește elementele delictului prevă-

zut de art. 182 c. p. sau conține elementele delictului de calomnie din art. 298 c. p. care intră în competența tribunalelor;

Considerând că, în drept, pentru a se stabili dacă injuriile adresate unui funcționar constituiesc delictul de ultraj prescris de art. 182 c. p., trebuie în primul rând ca ele să fie îndreptate în contra acelei persoane în exercițiul funcțiunii sale, indiferent dacă se referă sau nu la un fapt sau la un act al acestei funcțiuni, apoi să fie adresate direct și cu voință, fie în mod oral fie chiar prin scrieri, de unde rezultă că prezența funcționarului este una din condițiunile esențiale pentru săvârșirea acestui delict (Garraud, ed. II, v. IV, p. 132), Ch. et F. Hélie III, 964); dar chiar dacă nu ar fi absolut necesară această prezență și ar fi să considerăm ca ultraj și cuvintele adresate în lipsă unui funcționar, numai atunci s'ar putea aplica art. 182 c. p. când cuvintele sau scrierile injurioase au ajuns la cunoștința celui ofensat prin voința delicventului de a-i parveni acele ofense. (Dalloz 1900, 5, 532);

Având în vedere că în speță inculpatul, înaintând d-lui Ministru de Justiție o telegramă prin care se plânge

că nu a fost îndreptățit în cererea de executare pentru care de patru ori venise la judecătorie, a voit ca pe această cale să aducă la cunoștința autorităților superioare un fapt care i se părea nedrept, plângându-se totdeauna că reclamanții ca magistrați și-ar fi călcat datoriile de funcționari publici; ori acest fapt, în împrejurările în care s'a comis, constituie delictul de calomnie prevăzut de art. 298 c. p., iar nu delictul de ultraj, inculpatul neadresând nici o injurie direct reclamanților, fie prin scrisoare (C. II, 121/97 B. p. 270), fie prin vreun alt mod care să pună în evidență intențiunea sa de a ofensa pe reclamanți; că, prin urmare, faptul unei persoane de a aduce prin o telegramă adresată Ministerului de Justiție, acuzațiuni contra unui magistrat, că nu a îndreptățit-o cu ocazia unei cereri de executare și că și-a călcat astfel datoriile sale de funcționar public, constituind delictul de calomnie prevăzut de art. 298 c. p. iar nu delictul de ultraj prescris de art. 182 c. p. intră în competența tribunalului de a-l judeca;

Pentru aceste motive, declină competența, etc.

Judecător (s) Paul Ionescu-Pastion

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. I

Recurentul Andrei Măreș prin d-nii avocați P. Poni și M. Paraschivescu.

Intimatul Spiridon Giuglan prin d-l avocat Paraschivescu-Ciurecu.

Proba cu martori. — Partaj voluntar. — Inadmisibilitate.

Proba cu martori este inadmisibilă, conform art. 1191 c. civ., spre a se dovedi un partaj voluntar, căci deși art. 730 c. civ. prevede că un partaj poate avea loc și fără îndeplinirea vreunei formalități, însă nu a înțeles să deroage dela regulile generale în materie de probă, ci s'a referit numai la formalitățile cerute de lege, ca măsuri de asigurare, atunci când nu toți erezii sunt majori și prezenți. (Cas. I, decizia No. 472 din 11 Septembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Muscel No. 392/913).

CASATIE S. II

Recurenta Primăria Capitalei prin d-nii avocați N. Popovici și Elena I. Dinu, asistată de d-l avocat I. T. Florescu. Ministerul public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Contravenție penală. — Construcție făcută contra regulamentelor comunale. — Caracterul de continuitate al contravenției. — Prescripție. — Momentul de când curge prescripția. — Art. 595 pr. penală.

Faptul de a face construcțiuni de scânduri în oraș, fiind oprit printr'un regulament comunal, pentru motive de siguranță publică, contravențiunea la această dispoziție are un caracter de continuitate, cât timp construcțiunea este în ființă, așa că prescripțiunea nu poate

curge odată ce construcțiunea este în ființă, căci altfel s'ar ajunge la consecința că prin prescripțiune s'ar putea dobândi dreptul de a atinge siguranța publică, ceea ce este inadmisibil. (Cas. II, decizia penală No. 1785 din 16 Iunie 1915, prin care s'a respins recursurile făcute contra sentinței No. 166/1915 a Trib. Ilfov secția I).

CASATIE S. III

Recurenta Soc. Thalmund Thora, lipsă.

Intimata Administrația financiară Iași prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Fonciar. — Scutire. — Încăpere publică pentru învățatură. — Dacă se aplică scutirea și la încăperile societăților particulare. — Art. 12 al. e legea impoz. fonciar.

Art. 12 al. e din legea impozitului fonciar scutește de această dare încăperile publice de învățatură, iar nu și acele ce aparțin unor societăți particulare, exceptându-se numai încăperile societăților pentru învățatura poporului român. (Cas. III, decizia fiscală No. 202 din 5 Iunie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Comis. de apel din jud. Iași No. 110/1915).

Dreptul Constituțional (ed. III) de d-l profesor C. G. Disescu. — Prețul 20 lei.

A apărut în editura «Curierului Judiciar»

— **Curs de Istoria Dreptului Român** —

de d-l profesor Ion Peretz

Un volum format mare cuprinzând 664 pag.

Prețul 15 lei.